

De Europæiske Fællesskabers Tidende

ISSN 0378-7001

C 271

32. årgang

24. oktober 1989

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	<i>I Meddelelser</i>	
	Kommissionen	
89/C 271/01	Ecu	1
89/C 271/02	Resultater af licitationer (Fællesskabets fødevarehjælp)	2
89/C 271/03	Meddelelse om fri bevægelighed for levnedsmidler inden for Fællesskabet	3
89/C 271/04	Europæisk økonomisk firmagruppe	15
	Berigtigelser	
89/C 271/05	Berigtigelse af meddelelse vedrørende Kommissionens forordning (EØF) nr. 1751/84 af 13. juni 1984 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 3599/82 om ordningen vedrørende midlertidig indførsel (<i>De Europæiske Fællesskabers Tidende</i> nr. C 167 af 3. juli 1989)	16

I

(Meddelelser)

KOMMISSIONEN

ECU (*)

23. oktober 1989

(89/C 271/01)

Modværdien i national valuta:

Belgiske og luxembourgske francs konv.	43,1712	Spanske pesetas	131,021
Belgiske og luxembourgske francs fin.	43,3455	Portugisiske escudos	175,641
Tyske mark	2,05440	US-dollars	1,10660
Nederlandske gylde	2,32020	Schweizerfrancs	1,80099
Pund sterling	0,695318	Svenske kroner	7,13092
Danske kroner	8,00071	Norske kroner	7,66541
Franske francs	6,97655	Canadiske dollars	1,29693
Italienske lire	1508,85	Østrigske schilling	14,4621
Irske pund	0,771740	Finske mark	4,70913
Græske drakmer	183,784	Yen	157,469
		Australske dollars	1,43621
		Newzealandske dollars	1,87718

Kommissionen har oprettet en fjernskriver med automatisk svar, som på ethvert fjernskriveropkald videregiver omregningskursen i de vigtigste valutaer. Denne fjernskriver er i funktion dagligt fra kl. 15.30 til kl. 13.00 den følgende dag.

Brugeren bør anvende følgende fremgangsmåde:

- kald fjernskriver nr. 23789 i Bruxelles
- angiv eget kendeord
- skriv koden »cccc«, som udløser det automatiske svar og medfører en udskrift af omregningskurserne for ecu over fjernskriveren
- afbryd ikke forbindelsen, inden meddelelsen er afsluttet, angivet ved tegnene »ffff«.

Note: Kommissionen har også en automatisk fjernskriver (nr. 21791), som dagligt giver oplysninger om beregningen af de monetære udligningsbeløb i forbindelse med anvendelsen af den fælles landbrugs-politik.

(*) Rådets forordning (EØF) nr. 3180/78 af 18. december 1978 (EFT nr. L 379 af 30. 12. 1978, s. 1), senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1971/89 (EFT nr. L 189 af 4. 7. 1989, s. 1).

Rådets afgørelse 80/1184/EØF af 18. december 1980 (Lomé-konventionen) (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 34).

Kommissionens beslutning nr. 3334/80/EKS af 19. december 1980 (EFT nr. L 349 af 23. 12. 1980, s. 27).

Finansforordningen af 16. december 1980 vedrørende De Europæiske Fællesskabers Almindelige Budget (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 23).

Rådets forordning (EØF) nr. 3308/80 af 16. december 1980 (EFT nr. L 345 af 20. 12. 1980, s. 1).

Beslutning truffet af Den Europæiske Investeringsbanks Styrelsesråd den 13. maj 1981 (EFT nr. L 311 af 30. 10. 1981, s. 1).

Resultater af licitationer (Fællesskabets fødevarehjælp)

(89/C 271/02)

i overensstemmelse med artikel 9, stk. 5, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2200/87 af 8. juli 1987 om almindelige bestemmelser for tilvejebringelse af Fællesskabets fødevarehjælp (EFT nr. L 204 af 25. 7. 1987, s. 1)

16. og 17. oktober 1989

Forordning (EØG) nr.	Aktion nr.	Parti	Modtager	Produkt	Mængde (tons)	Leve- rings- trin	Antal byden- de	Tilslagsmodtager	Licita- tionspris (ECU/ ton)
Déc. Com. 3. 10. 89	576/89	A	ONG/Rwanda	BO	60	EMB	4	n.a. (1)	n.a. (1)
2947/89	495/89 496/89 497/89	A B C	R.P. Chine R.P. Chine R.P. Chine	BO BO BO	642 241 241	DEST DEST DEST	4 5 5	Francexpa — Paris (F) Francexpa — Paris (F) Francexpa — Paris (F)	2 224,43 2 253,10 2 267,43
2792/89	444-446/89	1	ONG/Chili	FBLT	1 411	EMB	7	C. Mackprang — Hamburg (D)	208,67
2911/89	433/89 528/89 510/89	1 1 1	Mauritanie Madagascar CICR/Ouganda	BLT BLT CBM/CBL	6 000 10 000 50	DEB DEB DEST	13 10 3	G. & P. Lévy — Paris (F) C.C. André — Paris (F) Eurico — Vercelli (I)	207,48 191,92 596,71
2946/89	481/89 482/89 483/89	1 1 1	UNRWA/Israel UNRWA/Syrien UNRWA/Jordanien	HTOUR HTOUR HTOUR	255 137 238	DEB DEB DEB	2 2 2	A.O.H. — Utrecht (NL) A.O.H. — Utrecht (NL) Vandemoortele — Izeghem (B)	736,75 709,30 729,20
2973/89	397/89 404/89 478-480/89 532/89	1 1 1 1	UNHCR/Malawi UNHCR/Zimbabwe UNRWA/... PAM/Mozambique	SU SU SU SU	500 200 598 57	DEST DEST DEB EMB	2 2 3 3	n.a. (2) n.a. (2) n.a. (2) n.a. (2)	n.a. (2) n.a. (2) n.a. (2) n.a. (2)

n.a.: Levering ikke tildelt.

(1) Anden licitation: den 23. 10. 1989, kl. 12.00.

(2) Anden licitation: den 31. 10. 1989, kl. 12.00.

BLT: Blød hvede
FBLT: Mel af blød hvede
CBL: Sleben langkornet ris
CBM: Sleben middeldkornet ris
CBR: Sleben rundkornet ris
BRI: Brudris
FHAF: Havre i flager
MAI: Majs
SOR: Sorghum

DUR: Hård hvede
FMAI: Mel af majs
GMAI: Gryn af majs
LEP: Skummetmælkspulver
LEPv: Vitaminiseret skummetmælkspulver
LENP: Mælkpulver
BO: Butteroil
BO: Smør
SU: Sukker

HOLI: Olivenolie
HCOLZ: Raffineret rapsolie
HPALM: Delvis raffineret palmeolie
HTOUR: Raffineret solsikkeolie
DEB: Leveret frit lossehavn — losset
DEN: Leveret frit lossehavn — ulosset
EMB: Leveret frit afskibningshavn
DEST: Leveret frit bestemmelsessted
GDU: Groft mel af hård hvede

Meddelelse om fri bevægelighed for levnedsmidler inden for Fællesskabet

(89/C 271/03)

RESUME**Indledning**

Levnedsmiddelsektoren er utvivlsomt en af de få sektorer, som direkte berører samtlige borgere i Fællesskabet. Da handelen desuden intensificeres og forbrugerne bliver stillet over for et mere alsidigt udbud af levnedsmidler, har Kommissionen fundet det nødvendigt at angive, hvorledes og inden for hvilke grænser, Traktatens bestemmelser om ophævelse af handelshindringer mellem medlemsstaterne skal kunne anvendes på bevægelighed af levnedsmidler.

Kommissionens strategi består i det væsentlige i at kombinere indførelsen af harmoniserede bestemmelser på fællesskabsplan, gældende for samtlige levnedsmidler markedsført i Fællesskabet, med princippet om gensidig anerkendelse af nationale forskrifter og standarder i spørgsmål, som ikke kræver vedtagelse af en fællesskabsretsakt.

Fællesskabslovgivning

Inden for levnedsmiddelsektoren foreslår Kommissionen kun indførelse af harmoniserede bestemmelser på fællesskabsplan for så vidt angår spørgsmål vedrørende: beskyttelse af den offentlige sundhed, forbrugerbeskyttelse, lovligheden af handelstransaktioner og miljøbeskyttelse. Der er generelt tale om bestemmelser af »horisontal« art (dvs. gældende for levnedsmidler i almindelighed), som navnlig vedrører tilsætningsstoffer til levnedsmidler, pesticidrester, materialer og genstande, som kommer i berøring med levnedsmidler, visse processer til fabrikation eller behandling, etikettering, præsentation og emballering af produkterne. Kommissionen fører tilsyn med ajourføringen og suppleringen af disse bestemmelser, navnlig for så vidt angår den officielle levnedsmiddelkontrol.

I visse tilfælde vil Fællesskabet dog kunne indføre bestemmelser for særlige sektorer, som skønnes nødvendige for gennemførelsen af Fællesskabets politik på andre områder (f.eks. normer for sammensætning, definition af biologisk produktionsmetode). Endvidere har Kommissionen som allerede angivet til hensigt på fællesskabsplan at fremme en politik vedrørende produkters kvalitet. I denne forbindelse er det nødvendigt at forudse en fællesskabsramme til fastlæggelse af anerkendelsesprocedurerne og gensidig anerkendelse af »kvalitetsmærkning«, hvis angivelse muliggør anerkendelsen af kvalitetsprodukter, hvadenten disse er originale produkter eller stammer fra en speciel eller traditionel produktion. Kommissionen undersøger ligeledes, hvorledes levnedsmiddelbenævnelseernes nøjagtighed kan forbedres, specielt hvad angår oplysningerne i mærkningen.

Regler, som finder anvendelse i tilfælde af manglende fællesskabslovgivning***Generelt***

I tilfælde af manglende harmoniserede fællesskabsbestemmelser har medlemsstaterne kompetence til, for så vidt angår deres egen produktion, at fastlægge reglerne for fabrikation, sammensætning, emballering og præsentation af levnedsmidler. Til gengæld skal de på deres område tillade levnedsmidler, som er lovligt produceret og markedsført i de øvrige medlemsstater. Import og markedsføring af et levnedsmiddel, som lovligt produceres og markedsføres i en anden medlemsstat, kan i tilfælde af manglende harmoniserede bestemmelser på fællesskabsplan kun hindres, såfremt foranstaltningen:

- kan være begrundet i nødvendigheden af at opfylde et ufravigeligt krav (beskyttelse af den offentlige sundhed, forbrugerbeskyttelse, lovligheden af kommercielle transaktioner, miljøbeskyttelse)
- står i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål, og
- udgør det mindst generende middel til at opnå dette mål.

Disse principper, som Kommissionen allerede havde udledt i sin meddelelse om opfølgningen af dommen »Cassis de Dijon«, er blevet stadfæstet af Domstolen, og navnlig i dens dom »Øl«.

Twisten drejede sig om visse bestemmelser i tysk ret, som dels forbeholdt betegnelsen øl for gærede drikke, fremstillet udelukkende af malt af byg, humle, gær og vand, og dels forbød markedsføring af enhver form for øl indeholdende tilsætningsstoffer. Domstolen har fundet, at disse bestemmelser var uforenelige med princippet om frie varebevægelser inden for Fællesskabet som fastsat i EØF-Traktatens artikel 30, i den udstrækning, de hindrede import og markedsføring af øl, lovligt produceret og markedsført i de øvrige medlemsstater.

For så vidt angår anvendelsen af betegnelsen øl har Domstolen navnlig fastslået, at selv om det er lovligt at ville give de forbrugere, efter hvis opfattelse øl fremstillet af bestemte råvarer har særlige kvaliteter, mulighed for at foretage et valg på grundlag heraf, kan en lignende mulighed imidlertid sikres ved midler, som ikke hindrer import af produkter, som er lovligt fremstillet og markedsført i andre medlemsstater, og navnlig ved en passende obligatorisk mærkning vedrørende arten af det solgte produkt.

Domstolen har i øvrigt fundet, at de tyske bestemmelser for tilsætningsstoffer for øl ikke var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, eftersom de førte til en generel udelukkelse af tilsætningsstoffer godkendt i de øvrige medlemsstater og ikke til udelukkelse af visse tilsætningsstoffer, konkret begrundet ved de farer, de måtte indebære i relation til den tyske befolknings kostvaner. Domstolen har ligeledes fremhævet, at denne ordning ikke omfattede nogen procedure, som tillod erhvervsdrivende at opnå, at et sådant bestemt tilsætningsstof ved en generel retsakt blev tilladt ved fremstilling af øl, når det ikke indebærer nogen fare for den offentlige sundhed og opfylder et reelt behov, navnlig af teknologisk art.

Særlige problemer

De principper, som Domstolen har udledt ved denne retspraksis, giver mulighed for at løse størsteparten af problemerne i forbindelse med den frie bevægelighed af levnedsmidler og navnlig problemer vedrørende:

- varebetegnelse for importerede levnedsmidler
- tilstedeværelsen af tilsætningsstoffer i importerede levnedsmidler.

Problemet vedrørende varebetegnelsen

For så vidt angår varebetegnelsen for et importeret levnedsmiddel har importøren i realiteten valget mellem:

- enten at beholde den varebetegnelse, hvorunder produktet er lovligt markedsført i produktionslandet
- eller anvende den varebetegnelse, hvorunder lignende produkter markedsføres i importlandet.

Der er i øvrigt intet til hinder for, at levnedsmidlet forsynes med begge disse varebetegnelser, på betingelse af at dette ikke resulterer i forvirring hos køberen.

Dette valg kan kun begrænses, når produktet, præsenteret under den ene eller den anden betegnelse eller under begge betegnelser samtidigt, med hensyn til sammensætning eller fabrikation adskiller sig fra varer, som generelt kendes under disse betegnelser i Fællesskabet, på en sådan måde, at produktet ikke kan anses for hørende til den ene eller den anden kategori.

Når det importerede produkt ikke udviser visse karakteristika, som i den importerende medlemsstat anses for væsentlige for anvendelsen af en bestemt varebetegnelse, påhviler det importøren at påse, at mærkningen af det importerede produkt på passende måde underretter forbrugeren om produktets art og karakteristika, således at det kan skelnes fra produkter, med hvilke det ellers kunne forveksles.

Generelt kan markedsføring af et importeret levnedsmiddel kun hindres ved anvendelsen af nationale foranstaltninger, som tager sigte på at undgå forvirring hos forbrugeren mellem to forskellige produkter, når mærkningen af produktet, dets emballering eller præsentation reelt er i stand til at skabe forvirring angående produktets art, karakteristika eller oprindelse, og denne forvirring ikke kan undgås ved foranstaltninger, som indebærer færre hindringer for den frie samhandel.

Problemet tilsætningsstoffer

Import af et levnedsmiddel indeholdende et tilsætningsstof, godkendt i den producerende medlemsstat, men forbudt i den importerende medlemsstat, skal godkendes

- når tilsætningsstoffet ikke indebærer fare for den offentlige sundhed under hensyntagen til resultaterne af den internationale videnskabelige forskning og til kostvanerne i den importerende medlemsstat, og
- når anvendelsen af tilsætningsstoffet opfylder et reelt behov, navnlig af teknologisk eller økonomisk art.

Med henblik herpå bør medlemsstaterne indføre en godkendelsesprocedure, som er let tilgængelig for erhvervsdrivende, og som kan gennemføres inden for en rimelig frist (højst 90 dage). Inden for rammerne af en sådan procedure påhviler det de kompetente nationale myndigheder i den importerende medlemsstat at påvise, at tilladelsen er afslået af grunde, som har at gøre med beskyttelsen af folkesundheden. En ubegrundet manglende tilladelse bør desuden kunne ankes af de erhvervsdrivende inden for rammerne af en juridisk ankeinstans.

Disse principper gælder ligeledes i tilfælde af, at import af et levnedsmiddel, som er lovligt fremstillet og markedsført i en anden medlemsstat, hindres af andre grunde, som har at gøre med sundhedsbeskyttelse.

Konklusion

Fællesskabslovgivningen vedrørende levnedsmidler skal på en gang sikre et højt beskyttelsesniveau for den offentlige sundhed og en korrekt og passende forbrugeroplysning angående markedsførte levnedsmidlers art, karakteristika og i givet fald oprindelse. Disse bestemmelser vil blive suppleret, så det sikres, at samtlige levnedsmidler produceret og markedsført i Fællesskabet opfylder kravene til beskyttelse af den offentlige sundhed, af forbrugerne, af miljøet og til lovligheden af de kommercielle transaktioner.

For de aspekters vedkommende, som ikke dækkes af denne fællesskabslovgivning, gør Domstolens retspraksis det muligt at sikre den frie bevægelse af levnedsmidler.

Virkeliggørelsen af det indre marked i denne sektor ledsaget af en aktiv fremmelse af produkters kvalitet bør således sikre forbrugerne adgang til den meget varierede produktion af landbrugslevnedsmidler i Fællesskabet ved at give producenterne et stort markeds fordele og muligheder.

MEDDELELSE

A. INDLEDNING

1. I sin Hvidbog om Gennemførelse af det Indre Marked har Kommissionen angivet de midler, den påtænker at bringe i anvendelse for at virkeliggøre og sikre det indre markeds funktion inden udgangen af 1992. Kommissionens strategi består i det væsentlige i at kombinere principperne om gensidig anerkendelse af nationale forskrifter og standarder på grundlag af EØF-Traktatens artikel 30 til 36 med en ny metode for harmonisering af lovgivningerne, især på grundlag af artikel 100 A, som blev indført i Traktaten med Den Fælles Akt.

2. For så vidt angår levnedsmiddelsektoren har Kommissionen redegjort for de væsentlige træk i den nye

fremgangsmåde for gennemførelse af harmoniseringsforanstaltninger i sin meddelelse »Gennemførelse af det indre marked: EF-levnedsmiddelovgivningen«. I denne meddelelse præciseres de spørgsmål, som må løses ad lovgivningens vej, og de, der ikke kræver vedtagelse af en bindende retsakt, ligesom der i meddelelsen søges indført en ny tilstrækkelig sondring mellem de lovgivningsbeføjelser, der hører under Rådet, og den gennemførelseskompetence, der delegeres til Kommissionen.

De foranstaltninger, som fortsat henhører under fællesskabslovgivningen, er foranstaltninger, som

- dels tager sigte på at beskytte den offentlige sundhed og menneskeliv som anført i artikel 36 (tilsætningsstoffer til levnedsmidler, materialer og genstande, som kommer i berøring med levnedsmidler, forure-

nende stoffer, behandlings- eller fremstillingsmetoder, diætkost)

- dels er nødvendige for at opfylde visse uomgængelige krav såsom lovligheden af handelstransaktioner og beskyttelsen af forbrugerne (mærkning, præsentation af og reklame for produkter), samt den officielle kontrol.

3. Med henblik på samtidig at sikre beskyttelsen af forbrugerne mod forfalskning og sikre lovligheden af kommercielle transaktioner lægger Kommissionen vægt på at give Fællesskabet »horisontale« regler, anvendelige for samtlige levnedsmidler, som sikrer en korrekt og præcis forbrugeroplysning såvel hvad angår varens art som dens karakteristika, pakningsmængde, holdbarhedsdato, pris osv. I visse tilfælde vil Fællesskabet dog kunne indføre bestemmelser for de enkelte sektorer, som anses for nødvendige for gennemførelsen af andre sider af Fællesskabets politik (f.eks. normer for sammensætning, definition af økologisk produktionsform).

4. a) Endvidere har Kommissionen i sin meddelelse om landdistrikternes fremtid tilkendegivet sin hensigt om på fællesskabsplan at fremme en produktkvalitetspolitik. Ønsket om at beskytte landbrugsprodukter eller levnedsmidler, som lader sig identificere ved deres geografiske herkomst, produktionsmåde og særlige kvaliteter, har ført til fremkomsten i medlemsstaterne af »mærker« og oprindelsesbetegnelser. Efter Kommissionens opfattelse er det derfor nødvendigt at indføre en fremgangsmåde på fællesskabsplan. I så henseende vil Kommissionen i nær fremtid foreslå en generel ramme, som vil kunne begrunde tildelingen af mærker eller angivelser, der gør det muligt at anerkende produkter, som

- anvender særlige kvalitetsproduktionsnormer (ost, smør, pålæg, pasta af hård hvede)
- stammer fra regioner, som er kendt for deres traditionelle produktion (fjerkræ, fisk, kødkvalitet)
- garanterer levnedsmiddelproduktion efter særlige metoder (gårdprodukter, økologisk landbrug).

Kommissionen har ligeledes til hensigt at definere visse angivelser vedrørende produktions- eller fabrikmåder, oprindelse eller hjemsted (f.eks. »gårdprodukter«, »håndværksmæssige eller traditionelle produktioner«, »traditionel ernæring«, »traditionel kvægfodring«, »bjergegnsprodukter« osv.). Samme fremgangsmåde bør anvendes for tildeling af oprindelsesbetegnelser. For at kunne anerkendes på fællesskabsplan bør godkendelsesprocedurerne give mulighed for klart at fastslå

forbindelsen mellem produktets kvalitet og dets geografiske oprindelse (jordbund, græsgang, vinstoksort, know-how osv.). Kun vinområdet og for nylig også området alkoholiske drikke har indtil nu været genstand for en specifik lovgivning til beskyttelse af geografiske betegnelser. Kommissionen skønner det nødvendigt ligeledes at indføre en »horisontal« beskyttelse af de geografiske betegnelser for de øvrige levnedsmidler, knyttet til kvaliteten, herunder oprindelsesbetegnelser. En sådan global fremgangsmåde, som ikke er begrænset til landbrugsprodukter, vil bl.a. have den fordel at gøre det lettere dels at indføre en fællesskabspolitik til afløsning af de bilaterale aftaler, som hidtil er anvendt mellem medlemsstaterne, dels at forsvare en ensartet politik på internationalt plan.

- b) Til gengæld vil Kommissionen i princippet afholde sig fra at foreslå Rådet indførelse af harmoniserede regler, som fastsætter specifikationer for varernes kvalitet (receptlove), dvs. forskrifter om sammensætning og fabrikation, ud over regler om beskyttelse af den offentlige sundhed, som levnedsmidlerne skal opfylde.

Man gør dog opmærksom på, at de normer for sammensætning, som er indført eller skal indføres inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik med henblik på at føre til gennemførelsen af de målsætninger, der er opregnet i Traktatens artikel 39, og som ikke er en del af den egentlige levnedsmiddellovgivning, fortsat skal gælde.

B. REGLER I TILFÆLDE AF MANGLENDE FÆLLESSKABSLOVGIVNING

I. GENERELT

5. Denne meddelelse indeholder derfor en præcisering af rækkevidden af Traktatens artikel 30 til 36 for samtlige spørgsmål inden for levnedsmiddelsektoren, som endnu ikke er udtømmende og definitivt løst ved fællesskabslovgivning. I denne forbindelse henvises der til meddelelsen »Cassis de Dijon«, hvori Kommissionen har udledt visse principper til fortolkning af Domstolens dom af 20. februar 1979.

6. Disse principper er blevet bekræftet og præciseret gentagne gange i Domstolens senere retspraksis og for så vidt angår levnedsmidler navnlig i »øl«-dommen. I nærværende meddelelse er Kommissionen ligeledes i stand til at præcisere:

- de forpligtelser, som påhviler medlemsstaterne på området levnedsmidlers frie bevægelse i medfør af Traktatens artikel 30 til 36 som fortolket af Domstolen

- de rettigheder, som erhvervslivet og privatpersoner har i forbindelse med den direkte anvendelighed af nævnte artikel 30 til 36, samt de retsmidler, de har i tilfælde af, at disse rettigheder ikke respekteres.

7. Efter 1. januar 1989 er medlemsstaterne forpligtet til inden for rammerne af den informationsprocedure, der er fastsat ved direktiv 83/189/EØF, at meddele Kommissionen alle udkast til tekniske bestemmelser vedrørende levnedsmidler. De principper, der er redegjort for i nærværende meddelelse, vil derfor ligeledes ligge til grund for Kommissionens vurdering af de således meddelte udkasts forenelighed med fællesskabsretten.

8. Der er på fællesskabsplan vedtaget harmoniserede bestemmelser (direktiver eller forordninger), som opstiller regler for visse aspekter af produktion og markedsføring af særlige levnedsmidler. For så vidt angår andre produkter samt de spørgsmål vedrørende markedsføring af ovennævnte produkter, som ikke er omfattet af fællesskabslovgivningen, har medlemsstaterne, når der ikke findes harmoniserede regler på området, i princippet kompetence til at fastlægge reglerne for fabrikation, sammensætning, emballering og præsentation af levnedsmidler. Domstolen har dog præciseret, at hindringer for frie varebevægelser, som skyldes forskellen mellem nationale bestemmelser, som i flæng anvendes på nationale produkter og importerede produkter, kun kan accepteres i den udstrækning, disse bestemmelser:

- kan være begrundede i nødvendigheden af at opfylde ufravigelige krav såsom beskyttelsen af forbrugerne mod forfalskning, lovligheden af kommercielle transaktioner samt miljøbeskyttelse,
- står i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål, og
- udgør det mindst generende middel til at opnå dette mål.

Kommissionen har allerede antydnet, hvorledes den tolker disse principper (se meddelelsen »Cassis de Dijon«). Sigtet med de efterfølgende betragtninger er i lyset af Domstolens talrige afgørelser at præcisere, hvorledes disse principper vil blive anvendt i forskellige konkrete tilfælde inden for levnedsmiddelsektoren. I det følgende vil der kun være tale om foranstaltninger, som anvendes i flæng for nationale og for importerede produkter. Det må ligeledes præciseres, at talrige andre foranstaltninger i sig selv er uforenelige med Traktatens artikel 30. Dette gælder specielt foranstaltninger, som klart anvendes for importerede produkter (importformaliteter, importkontrol, krav om en repræsentant, som er etableret på det nationale område osv.).

9. Det fremgår af Domstolens retspraksis, at alene nødvendigheden af at beskytte menneskers og dyrs sundhed og liv eller beskytte planter vil kunne begrunde et absolut forbud mod markedsføring af et levnedsmiddel. Kommissionen vil derfor først og fremmest

bestræbe sig på at få klare regler på fællesskabsplan for spørgsmål vedrørende beskyttelse af den offentlige sundhed. Selv om det i tilfælde af manglende fællesskabslovgivning eller harmoniseret lovgivning i princippet påhviler hver enkelt medlemsstat på sit område at opstille regler for alt vedrørende produktion, markedsføring, etikettering og mærkning af produkter, er det dog en betingelse, at de indførte foranstaltninger ikke er til hindring for samhandelen inden for Fællesskabet. Medlemsstaterne er derfor forpligtet til at efterkomme visse krav om frie varebevægelser, som fremgår af selve EØF-Traktaten, og som der vil blive nærmere redegjort nedenfor (afsnit III). For så vidt angår beskyttelsen af forbrugerne mod forfalskning og lovligheden af handelstransaktioner, som udgør uomgængelige krav i Domstolens retspraksis, kan de sikres ved mindre drastiske midler for samhandelen end et forbud mod markedsføring og navnlig ved anbringelse af en etiket, som sikrer en korrekt forbrugeroplysning og undgår enhver risiko for forvirring: på dette område består det væsentlige derfor i at sikre, at levnedsmidlerne er forsynet med en tilstrækkelig mærkning, og at deres frie bevægelse ikke hindres unødigt (afsnit II).

II. ANDRE HINDRINGER FOR LEVNEDSMIDLERES FRIE BEVÆGELIGHED END DEM, SOM SKYLDES BESKYTTELSEN AF DEN OFFENTLIGE SUNDHED

Generelt

10. Den essentielle lære, der kan drages af Domstolens retspraksis angående hindringer for den frie bevægelighed for levnedsmidler, som ikke vedrører beskyttelsen af den offentlige sundhed, kan resumeres som følger. Markedsføringen af et levnedsmiddel importeret fra en anden medlemsstat, hvor det er lovligt produceret og markedsført, kan principielt ikke forbydes af grunde, som har at gøre med forbrugerbeskyttelse eller lovligheden af kommercielle transaktioner, såfremt dette levnedsmiddel er forsynet med en tilfredsstillende mærkning vedrørende dets art og karakteristika, herunder overholdelse af fællesskabslovgivningen på området.

Som Domstolen har bemærket i talrige sager, udgør den obligatoriske anbringelse af en passende mærkning vedrørende det solgte produkts art og karakteristika altid et middel, som er mindre drastisk for samhandelen end et forbud mod markedsføring, og er næsten altid tilstrækkeligt til at sikre beskyttelsen af forbrugerne mod forfalskning og lovligheden af de kommercielle transaktioner.

Som udtrykkeligt påpeget af Domstolen kommer dette princip ikke til kort, selv om talrige levnedsmidler konsumeres i udskænkingslokaler og restauranter, idet forbrugerens oplysning om produkternes art og karakteristika også kan sikres i sådanne tilfælde (f.eks. ved en oplysning anbragt på tønder eller pumper i tilfælde af fadøl).

11. Generelt kan markedsføring af et importeret levnedsmiddel kun hindres ved anvendelse af nationale foranstaltninger, som tager sigte på at undgå forvirring

hos forbrugeren mellem to forskellige produkter, når mærkningen af produktet, dets emballering eller præsentation reelt er i stand til at skabe forvirring angående produktets art, karakteristika eller oprindelse, og denne forvirring ikke kan undgås ved foranstaltninger, som indebærer færre hindringer for den frie samhandel.

Vigtigheden af mærkning

12. Med det nævnte princip tillægges mærkningen af levnedsmidler en betydelig vigtighed. Imidlertid findes der allerede i Fællesskabet særdeles detaljerede fælles regler i så henseende, først og fremmest i direktiv 79/112/EØF. Disse regler præciseres og ændres i takt med behovet herfor.

Kommissionen er klar over, at disse regler ikke er så klare og effektive, som det med rette kan forventes. Den har derfor forelagt Rådet et forslag til direktiv om ændring af direktiv 79/112/EØF med henblik på at fjerne de fravigelsesmuligheder, der er givet medlemsstaterne, og at fuldstændiggøre forbrugeroplysningen i specifikke tilfælde. Kommissionen agter i nær fremtid at fremsætte et nyt forslag vedrørende ingredienser. I øvrigt mindes om, at Kommissionen i oktober 1988 forelagde Rådet to direktivforslag vedrørende mærkning af levnedsmidlers næringsindhold.

Kommissionen agter desuden at tage forskellige initiativer på området mærkater og originale aftapninger inden for rammerne af sin politik for produktets kvalitet for landbrugsprodukter.

13. Den principielle vanskelighed, som trods direktiv 79/112/EØF fortsat består i forbindelse med frie varebevægelser, vedrører varebetegnelsen. Ifølge direktivet er en varebetegnelse for et levnedsmiddel den betegnelse, der er fastsat i de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som gælder for det, og i mangel heraf det navn, som anvendes i den medlemsstat, hvor salget til den endelige forbruger foregår, eller en beskrivelse af levnedsmidlet og om nødvendigt af dets anvendelse, som er tilstrækkelig præcis til at give køberen mulighed for at erkende dets faktiske art og skelne det fra produkter, hvormed det ellers kunne forveksles.

En anden vanskelighed vedrører angivelser og suppleringer af betingelsen for produkterne; i så henseende skal Rådet ifølge direktiv 79/112/EØF udstede en ikke-udtømmende liste over betegnelser, hvis anvendelse bør forbydes eller begrænses. Kommissionen har i øvrigt til hensigt at definere de betingelser, hvorunder visse levnedsmidler, navnlig landbrugsvarer, vil kunne markedsføres under betegnelser, som viser, at de er »økologisk« produceret.

Varebetegnelse

14. De nationale bestemmelser vedrørende varebetegnelserne for levnedsmidler rejser to slags problemer i forbindelse med frie varebevægelser:

- enten nægtes det importerede produkt retten til den varebetegnelse, hvorunder det markedsføres i den producerende medlemsstat, idet denne betegnelse i den importerende medlemsstat er forbeholdt produkter med bestemte karakteristika
- eller det importerede produkt pålægges en generisk betegnelse, som i den importerende medlemsstat er obligatorisk for de pågældende produkter.

15. I førstnævnte tilfælde berører den importerende medlemsstats lovgivning det importerede produkt en betegnelse, som det kan anvende i den producerende medlemsstat, og tvinger det til at anvende en betegnelse, som er mindre kendt eller mindre værdsat af forbrugeren end den, som er blevet det berøvet, idet sidstnævnte betegnelse er forbeholdt produkter, som er i overensstemmelse med en national recept.

Domstolen har således afgjort, at en medlemsstat ikke kan reservere en generisk betegnelse

- for produkter fabrikeret på dens område (dommen »Sekt«)
- for produkter fremstillet af bestemte råvarer (dommene »Eddike«, »Øl«, »Dej« og »Kødprodukter«)
- for produkter med et bestemt indhold af en af dets karakteristiske ingredienser (dommene »Miro« og »Deserbais«)
- for friske produkter med henblik på at udelukke produkter, som har undergået en speciel behandling, når disse sidste produkters karakteristika ikke er væsentligt forskellige fra de friske produkters (dommen »Smanor«)

således at denne betegnelse ikke kan anvendes for produkter importeret fra en anden medlemsstat, hvor de lovligt markedsføres under den omstridte betegnelse.

16. Som understreget af Domstolen er det fuldt lovligt at ville give de forbrugere, som tillægger særlige kvaliteter til produkter fremstillet ud fra bestemte råvarer, eller som har et bestemt indhold af en karakteristisk ingrediens, mulighed for at vælge på grundlag heraf. En sådan mulighed kan imidlertid sikres at veje, som ikke hindrer importen af produkter, der er lovligt fremstillet og markedsført i andre medlemsstater, og navnlig ved anbringelse af en passende mærkning vedrørende arten af det solgte produkt, hvilket giver forbrugeren mulighed for at foretage sit valg med fuldt kendskab til grundlaget herfor og sikrer gennemsigtigheden af kommercielle transaktioner og tilbud til offentligheden.

Et importeret levnedsmiddel bør derfor kun berøves den betegnelse, det har i den medlemsstat, hvorfra det kommer, når det med hensyn til sammensætning eller fabrikation adskiller sig i en sådan grad fra de varer, som er almindeligt kendt under samme betegnelse i Fællesskabet, at det ikke ville blive anset for hørende til samme kategori («Smanor» og »Deserbais«).

17. I det andet tilfælde pålægges det importerede produkt i den importerende medlemsstat en varebetegnelse, som er forskellig fra dets lovligt betegnelse i den producerende medlemsstat.

I så henseende har Domstolen påpeget, at selv om det kan være nødvendigt at lade importerede produkter være omfattet af en forpligtelse, som er fastsat for et bestemt produkt, til at anvende en betegnelse, som er tilstrækkeligt nøjagtig til at gøre det muligt for køberen at kende produktets art, karakteristika og eventuelt dets oprindelse og at skelne det fra produkter, hvormed det vil kunne forveksles, eksisterer nødvendigheden af en sådan beskyttelse ikke længere, når angivelserne på det importerede produkts originale etiket har et informativt indhold for så vidt angår produktets art, karakteristika og eventuelt dets oprindelse, som omfatter mindst samme oplysninger og er lige så forståelige for forbrugerne i den importerende medlemsstat som den betegnelse, der kræves af lovgivningen i denne stat («Fietje«).

18. Af ovennævnte betragtninger udleder Kommissionen, at importøren af et levnedsmiddel har valgt mellem:

- at fastholde den betegnelse, hvorunder produktet lovligt markedsføres i den producerende medlemsstat, eller
- at anvende den varebetegnelse, hvorunder lignende produkter markedsføres i den importerende medlemsstat.

Dette valg kan kun begrænses, når produktet præsenteret under den ene eller den anden betegnelse med hensyn til sammensætning eller fremstilling afviger i en sådan grad fra de varer, som almindeligvis kendes under den nævnte betegnelse i Fællesskabet, at det ikke vil kunne opfattes som tilhørende samme kategori.

Når det importerede produkt ikke udviser visse karakteristika, som i den importerende medlemsstat anses for væsentlige for anvendelse af en bestemt varebetegnelse, påhviler det på den anden side importøren at påse, at mærkningen af det importerede produkt på en tilfredsstillende måde underretter forbrugerne om produktets art og karakteristika, således at det kan skelnes fra produkter, hvormed det ville kunne forveksles. Det kan forekomme, at dette princip indebærer, at mærkningen af det importerede produkt indeholder visse oplysninger, som ikke vil være obligatoriske i medfør af direktiv 79/112/EØF i dets nuværende form, såsom omtalen af en råvare i varebetegnelsen eller oplysning om indholdet af en karakteristisk ingrediens. Kommissionen fremsætter

i nær fremtid et forslag med sigte på at gøre det obligatorisk at oplyse det kvantitative indhold af ingredienser, som er væsentlige for et levnedsmiddels karakteristika, at præcisere de tilfælde, hvor listen over ingredienser ikke er obligatorisk for de levnedsmidler, som består af en enkelt ingrediens, og at gøre det obligatorisk at oplyse ingredienserne i alkoholiske drikkevarer med et indhold på over 1,2 rumfangsprocent alkohol (se også de initiativer, der er bekendtgjort i meddelelsen om landdistrikternes fremtid).

De oplysninger, som kan pålægges med henblik på at informere forbrugeren om produktets karakteristika, kan dog under ingen omstændigheder omfatte en negativ vurdering af de produkter, som ikke er i overensstemmelse med en traditionel recept i den importerende medlemsstat.

På betingelse af, at det ikke indebærer nogen risiko for at forvirre køberen, er der efter Kommissionens opfattelse intet til hinder for, at det importerede produkt påføres to varebetegnelser:

- den betegnelse, hvorunder det kendes og markedsføres lovligt i den producerende medlemsstat
- den betegnelse, hvorunder lignende produkter kendes og markedsføres i den importerende medlemsstat, eller som er obligatorisk i medfør af denne stats lovgivning.

Endelig er det nødvendigt at præcisere, at disse spørgsmål ikke bør sammenblandes med spørgsmålet om, på hvilket sprog varebetegnelsen skal være affattet: dette er fastsat i artikel 14 i direktiv 79/112/EØF, hvori det hedder, at de obligatoriske oplysninger på etiketten skal anføres på et for køberen let forståeligt sprog, medmindre oplysningerne meddeles køberen på anden måde. De nævnte oplysninger kan anføres på flere sprog.

Produkternes emballering

19. Ligesom for varebetegnelsens vedkommende kan der blive tale om to situationer, hvor det importerede produkt ikke kan markedsføres i den importerende medlemsstat i den emballage, hvori det markedsføres i den producerende medlemsstat:

- enten fordi denne emballage i den importerende medlemsstat er forbeholdt produkter, som udviser visse karakteristika
- eller fordi en anden emballage i den importerende medlemsstat er obligatorisk for det pågældende produkt.

20. I første tilfælde er der i den importerende medlemsstats lovgivning tale om, at en bestemt emballage er forbeholdt produkter med visse karakteristika eller produkter stammende fra et bestemt område. Domstolen har afgjort, at en medlemsstat ikke kan forbeholde en bestemt emballering for:

- produkter med visse karakteristika (dommen »Petilant de raisins«)
- produkter stammende fra et bestemt område (dommen »Prantl«)

og derved forbyde markedsføringen af et produkt importeret fra en anden medlemsstat, hvor det lovligt og traditionelt markedsføres i den omstridte emballage.

Som påpeget af Domstolen er ønsket om at undgå, at der hos forbrugeren skabes forvirring om produkter af forskellig kvalitet og oprindelse, i sig selv legitimt. Men i et fælles marked må beskyttelsen af forbrugerne mod forfalskninger, lovligheden af kommercielle transaktioner samt miljøbeskyttelsen praktiseres i de forskellige medlemsstater.

21. I det andet tilfælde pålægges det importerede produkt i den importerende medlemsstat en emballering, som er forskellig fra den, hvori det markedsføres i den producerende medlemsstat. I så henseende har Domstolen påpeget, at selv om det kan være nødvendigt at træffe foranstaltninger til at undgå, at der for forbrugerne opstår forvirring mellem to forskellige produkter, vil en medlemsstats anvendelse på levnedsmidler, som er lovligt produceret og markedsført i en anden medlemsstat, af lovbestemmelser, som for disse levnedsmidler påbyder en bestemt type emballage og udelukker enhver anden form for emballage, i betydelig grad skyde over målet (dommen »Rau«).

Det er derfor klart, at beskyttelsen af forbrugerne kan sikres på en lige så effektiv måde ved andre foranstaltninger, som indebærer færre hindringer for den frie samhandel, som f.eks. forskrifter vedrørende mærkningen.

22. Af ovennævnte betragtninger udleder Kommissionen, at en medlemsstat af grunde, som har at gøre med emballeringen, kun kan forbyde importen af et levnedsmiddel fra en anden medlemsstat, hvor det lovligt produceres og markedsføres i den pågældende emballage, når:

- emballagen klart vil kunne fremkalde forvirring hos forbrugerne med hensyn til dette levnedsmiddels art eller oprindelse, og
- denne forvirring ikke kan fjernes ved foranstaltninger, som indebærer færre hindringer for samhandelen, såsom forskrifter vedrørende mærkningen.

De foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne for at mindske de miljømæssige virkninger af affald stammende fra levnedsmiddelemballage, vil ligeledes kunne hindre den fri bevægelighed af levnedsmidler.

Sådanne foranstaltninger vil med sikkerhed kunne begrundes i nødvendigheden af at beskytte miljøet,

hvilket er et uomgængeligt krav ifølge Domstolens retspraksis: i øvrigt påhviler det i medfør af direktiv 85/339/EØF medlemsstaterne at udarbejde programmer med sigte på at nedbringe mængden af emballage for flydende levnedsmidler i husholdningsaffald til endelig bortskaffelse. Dog må foranstaltninger truffet i så henseende stå i rimeligt forhold til det tilsigtede mål; hvis en medlemsstat kan vælge mellem forskellige foranstaltninger, som alle egner sig til at opnå det samme mål, påhviler det denne medlemsstat at vælge det middel, som indebærer de færreste hindringer for den frie samhandel, som angivet af Domstolen i sin dom af 20. september 1988.

I denne dom fandt Domstolen, at i tilfælde af manglende fællesskabsbestemmelser var de begrænsninger i den frie varebevægelse, som opstår ved forpligtelsen til at indføre et pantsystem og et system for returemballage, ikke urimelige i forhold til det tilsigtede mål.

Kommissionen undersøger for øjeblikket sammen med medlemsstaterne de præcise betingelser, hvorunder pantsystemer og systemer for indsamling af tom emballage er forenelige med fællesskabsretten, og vil i nær fremtid foreslå, at direktiv 85/339/EØF ændres.

Værdiskalaer for færdigpakninger

23. Anvendelsen i medlemsstaterne af værdiskalaer (mængde eller volumen) for markedsføringen af færdigpakkede levnedsmidler rejser naturligvis problemer for den frie bevægelighed for de varer, de omfatter, når de nationale skalaer ikke er sammenfaldende. Derfor har Fællesskabet iværksat en harmonisering på området. Imidlertid dækker de skalaer, som indtil nu er indført på fællesskabsplan (direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF), på den ene side ikke samtlige levnedsmidler og er for størstepartens vedkommende på den anden side frivillige i den forstand, at samtidig med, at medlemsstaterne er forpligtet til at acceptere de færdigpakninger, hvis værdiskalaer er fastsat i direktiverne, står det dem frit for ligeledes at acceptere andre værdier i den udstrækning, de skønner det nødvendigt. Problemet er derfor at vide, hvorvidt medlemsstaterne kan afvise markedsføringen på deres område af et færdigpakket levnedsmiddel, fordi færdigpakningens værdi ikke er tilladt i deres skala, når der er tale om et levnedsmiddel importeret fra en anden medlemsstat, hvor det lovligt markedsføres i den pågældende færdigpakning. Dette spørgsmål er endnu ikke blevet indbragt for Domstolen.

24. Efter Kommissionens opfattelse kræver de generelle principper, der kan udledes af Domstolens retspraksis i »Cassis de Dijon«-sagen, følgende løsning. Selv om man ikke kan bestride berettigelsen — som for øvrigt er anerkendt af fællesskabslovgivningen — af lovbestem-

melser, som skal sikre lovligheden af kommercielle transaktioner og undgå, at der opstår forvirring hos forbrugerne mellem nærtliggende, men forskellige, værdier eller mellem værdier, som gør det meget vanskeligt at sammenligne priser, bør sådanne foranstaltninger dog kun rettes mod levnedsmidler indført fra en anden medlemsstat, hvor de er lovligt markedsført i den omstridte færdigpakning, når denne færdigpakning virkelig er af en sådan art, at den kan skabe den forvirring, som de pågældende lovbestemmelser tager sigte på at udelukke (»De Kikvorsh«).

25. Kommissionen vil imidlertid bestræbe sig på at mindske betydningen af ovennævnte vanskeligheder ved at forelægge Rådet passende forslag med sigte på dels at ophæve den valgfri karakter af de eksisterende skalaer, og dels at udvide mængdeskalaerne til nye produktkategorier, således som Rådet udtrykkeligt har udtrykt ønske om i sin resolution af 7. juni 1988 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på levnedsmidler og ikke-levnedsmidler.

Erstatningsprodukter

26. Visse nationale bestemmelser forbyder markedsføring og import af erstatningsprodukter eller surrogater for visse basislevnedsmidler, som tillægges en særlig betydning. Der er i dette tilfælde tale om absolutte forbud mod markedsføring i den forstand, at salget af disse erstatningsprodukter er forbudt uanset under hvilken varebetegnelse.

27. Domstolen har fundet, at når erstatningsproduktet ikke frembyder nogen sundhedsmæssig risiko, og når det er forsynet med en tilstrækkelig klar mærkning af produktets art og karakteristika, og enhver mulighed for at forveksle det med det produkt, det erstatter, undgås, tjener forbuddet mod erstatningsproduktet ikke noget generelt formål til fremme af den frie varebevægelse (dommen »Gilli«). For så vidt angår risikoen for, at de originale produkter fortrænges fra markedet af deres surrogater som følge af disses lavere pris, har Domstolen præciseret, at en medlemsstat ikke kan gøre et bydende krav som beskyttelse af forbrugerne mod forfalskning eller lovligheden af kommercielle transaktioner gældende for at fritage et produkt for virkningerne af en prismæssig konkurrence under foregivende af økonomiske vanskeligheder forårsaget af fjernelsen af hindringer for samhandelen inden for Fællesskabet (dommen »Mælke-surrogater«).

Ovennævnte principper udgør dog ingen hindring for andre foranstaltninger, vedtaget af Fællesskabet inden for rammerne af den fælles politik, og som forbyder anvendelsen af visse erstatningsprodukter (f.eks. syntetisk alkohol).

III. HINDRINGER FOR FRI BEVÆGELIGHED FOR LEVNEDSMIDLER I FORBINDELSE MED BESKYTTELSEN AF DEN OFFENTLIGE SUNDHED

Generelt

28. Som allerede påpeget kan alene beskyttelsen af den offentlige sundhed begrunde et absolut forbud mod import af samt markedsføring af levnedsmidler importeret fra en anden medlemsstat, hvor de lovligt produceres og markedsføres. I en konstant retspraksis har Domstolen i realiteten påpeget, at i den udstrækning, der i dag hersker usikkerhed inden for den videnskabelige forskning, påhviler det medlemsstaterne i mangel af en harmonisering af afgøre omfanget af den beskyttelse af enkeltpersoners sundhed og liv, de ønsker at sikre, under hensyntagen til kravet om frie varebevægelser inden for Fællesskabet. Det er disse krav, Kommissionen ønsker at opregne og præcisere i det følgende.

29. Generelt kan en national lovgivnings forbud mod markedsføring af levnedsmidler ifølge fællesskabsretten kun anvendes på produkter importeret fra andre medlemsstater, såfremt denne lovgivning er forenelig med den afledte fællesskabsret på området eller — i tilfælde af hel eller delvis mangel på harmoniserede bestemmelser — såfremt:

- denne lovgivning opfylder et legitimt sundhedspolitisk formål, og
- de øvrige betingelser for anvendelse af Traktatens artikel 36 som fortolket af Domstolen er opfyldt.

30. Efter Kommissionens opfattelse er en lovgivning, som opfylder et legitimt sundhedspolitisk formål (beskyttelse af befolkningen i almindelighed eller af særligt udsatte grupper i særdeleshed), hovedsagelig en lovgivning, som:

- forbyder, indskrænker eller begrænser anvendelsen af tilsætningsstoffer til levnedsmidler
- sikrer, at materialer og genstande, som kommer i berøring med levnedsmidler, ikke influerer på disse
- forbyder eller begrænser tilstedeværelsen på eller i levnedsmidler af rester af pesticider eller andre forurenende stoffer
- fastsætter de mikrobiologiske kriterier, som skal overholdes
- opstiller regler for anvendelsen af visse processer til produktion eller behandling af levnedsmidler
- forpligter angivelse i mærkningen af de nødvendige oplysninger for at sikre beskyttelsen af menneskers sundhed.

31. I det omfang, anvendelsen af sådanne lovgivningsmæssige indgreb må forventes at hindre den frie bevægelighed for levnedsmidler, har Kommissionen med henblik på virkeliggørelse af det indre marked iværksat en harmonisering af de bestemmelser, som er gældende på disse områder.

De principper, der fremgår af det følgende, bør derfor opfattes som en ordning, der vil blive anvendt indtil ikrafttrædelsen af de harmoniserede bestemmelser, som vil blive vedtaget efterhånden. Inden for sektoren tilsætningsstoffer er det således planen, at der for hver kategori af tilsætningsstoffer vil blive udarbejdet direktiver med lister over såvel de tilsætningsstoffer, hvis anvendelse er tilladt med udelukkelse af ethvert andet, som listen over de levnedsmidler, hvortil disse tilsætningsstoffer kan sættes, betingelserne for denne tilsætning og i givet fald en begrænsning for så vidt angår det teknologiske formål med deres anvendelse (jf. direktiv 89/107/EØF).

32. Under afventning af sådanne harmoniserede bestemmelser er medlemsstaterne forpligtet til i medfør af Traktatens artikel 30 og 36 at begrænse deres forbud mod markedsføring af levnedsmidler importeret fra andre medlemsstater til, hvad der er nødvendigt for at sikre beskyttelsen af den offentlige sundhed.

Domstolen har således påpeget, at import af levnedsmidler indeholdende et tilsætningsstof, som er godkendt i den producerende medlemsstat, men forbudt i den importerende medlemsstat, skal tillades, såfremt dette tilsætningsstof på grundlag af resultaterne af den internationale videnskabelige forskning og under hensyntagen til skik og brug på levnedsmiddelområdet i den importerende medlemsstat ikke udgør nogen fare for den offentlige sundhed, men opfylder et reelt behov, navnlig på det teknologiske eller økonomiske område (dommene »Sandoz«, »Motte«, »Müller« og »Øl«). Domstolen har ligeledes præciseret visse formelle betingelser, som skal opfyldes af den tilladelsesprocedure, som medlemsstaterne skal tilrettelægge på dette område (dommene »Müller« og »Øl«).

33. Efter Kommissionens opfattelse bør principper, der er udledt af Domstolen vedrørende tilsætningsstoffer, udstrækkes til og anvendes i andre hypotetiske tilfælde, hvor der i mangel af fællesskabslovgivning på området er tale om, at markedsføringen af levnedsmidler forbydes ved anvendelsen af en lovgivning, som opfylder et legitimt sundhedspolitisk mål (jf. dommen »Mirepoix«). Heraf følger, at i samtlige tilfælde, hvor en sådan lovgivning udstrækker et sådant forbud til markedsføringen af et levnedsmiddel importeret fra en anden medlemsstat, hvor det lovligt markedsføres, skal den importerende medlemsstat tillade de pågældende erhvervsdrivende inden for rammerne af en procedure, som opfylder de i det følgende fastsatte minimumsbetingelser, at forlange, at markedsføringen af det pågældende levnedsmiddel tillades: det drejer sig om grundlæggende betingelser (punkt 33 til 35) og formelle betingelser (punkt 36 til 40).

En sådan tilladelse bør dog kun kunne kræves for et nyt produkt, som markedsføres for første gang. Desuden siger det sig selv, at en medlemsstat altid kan dispensere fra denne tilladelsesprocedure for levnedsmidler eller for visse levnedsmiddelkategorier, som lovligt produceres og markedsføres i en anden medlemsstat.

Vurdering af ansøgninger om tilladelse

34. Ved vurderingen af de risici, som et levnedsmiddel indebærer for den offentlige sundhed, skal den importerende medlemsstats myndigheder:

- tage hensyn til resultaterne af den internationale videnskabelige forskning og specielt arbejdet i Fællesskabets videnskabelige komitéer og i komitéerne under FAO's Kommission for Kodex Alimentarius samt i Verdenssundhedsorganisationen (»Øl«-dommen)
- gennemgå værdierne for det fastsatte maksimalindhold, såfremt det forekommer dem, at de grunde, som har ført til denne fastsættelse, er ændret, f.eks. som følge af opdagelsen af en ny anvendelse for dette eller hint stof (»Heijn«)
- anerkende resultaterne af analyser, forsøg og kontrol, som er gennemført i den producerende medlemsstat, og som er stillet til deres rådighed, eller hvortil der kan gives adgang (»Biologiske produkter«).

De kan:

- tage hensyn til sammensætningen af deres befolknings sædvanlige ernæring samt til dens sundhedstilstand (»Heijn«)
- tage hensyn til forbrugsvanerne på deres område (»Melkunie« og »Øl«).

Ved vurderingen af det eksisterende behov for anvendelsen af visse stoffer eller visse fabrikationsprocesser og behandlingsformer skal myndighederne i den importerende medlemsstat:

- tage hensyn til den vurdering af dette behov, der er foretaget af myndighederne i den medlemsstat, hvor produktet lovligt fabrikeres og markedsføres (»Øl«-dommen)
- tage hensyn til de anvendte råvarer og til de fabrikationsmetoder, der er fremherskende i den producerende medlemsstat (»Øl«-dommen), samt til de forskellige klimatologiske betingelser i de enkelte medlemsstater (»Heijn«-dommen).

Desuden finder Kommissionen, at myndighederne i en importerende medlemsstat ikke kan anfægte det eksisterende behov for anvendelsen af et bestemt levnedsmiddel, når de selv har tilladt anvendelsen af et andet stof, som opfylder samme behov, i dette levnedsmiddel.

35. I det særlige tilfælde, hvor et levnedsmiddel indeholder et tilsætningsstof, som ikke er tilladt i dette levnedsmiddel, men som er opført på en positivliste for Fællesskabet, og for hvilket det teknologiske behov er fastslået, kan efter Kommissionens opfattelse alene muligheden af en overskridelse af den acceptable daglige indtagelse begrunde et forbud mod det pågældende levnedsmiddel, eftersom tilsætningsstoffets generelle uskadelighed allerede er vurderet.

Opnåelse af tilladelse

36. For så vidt angår tilladelsesproceduren har Domstolen anført:

- at denne procedure skal være let tilgængelig for de erhvervsdrivende (dommen »Müller«)
- at den skal kunne gennemføres inden for en rimelig tidsfrist (»Øl«-dommen)
- at et udbegrundet afslag på en ansøgning om tilladelse skal kunne indbringes for de normale retsinstanter (»Øl«-dommen)
- at den eventuelle tilladelse bør gives generelt (»Øl«-dommen)

Kommissionen fortolker disse principper på følgende måde:

37. For at tilladelsesproceduren er let tilgængelig for erhvervslivet, er det nødvendigt at sikre en passende oplysning såvel om muligheden for at indsende en ansøgning om tilladelse som om de oplysninger, der skal gives til støtte for denne ansøgning. Disse bør ikke omfatte dokumenter eller oplysninger, som ansøgerne ikke med rimelighed kan forventes at sidde inde med. Det påhviler derimod medlemsstaternes kompetente myndigheder at samarbejde indbyrdes for gensidigt at forsyne hinanden med de nødvendige dokumenter og oplysninger til gennemførelse af deres opgaver.

38. Den tidsfrist, som den importerende medlemsstats kompetente myndigheder kræver for at behandle en ansøgning om tilladelse, bør ikke være længere end 90 dage. Faktisk er der ikke tale om, at disse myndigheder inden for rammerne af en sådan procedure udtaler sig om et nyt spørgsmål (som f.eks. godkendelse af et nyt tilsætningsstof), men at de i det væsentlige blot foretager en ny vurdering i lyset af forskellige vurderinger, som er foretaget i en anden medlemsstat, af de data, som lå til grund for ikke at tillade en bestemt brug af et tilsætningsstof.

39. I tilfælde af, at tilladelsen nægtes, skal ansøgeren underrettes skriftligt om denne afgørelse og om de motiver, som ligger til grund herfor. I tilfælde af, at der ikke er truffet afgørelse inden for den ovennævnte tidsfrist, skal ansøgeren skriftligt underrettes om grundene til forsinkelsen og om den nye tidsfrist, inden for hvilken en afgørelse kan forventes. I begge tilfælde skal ansøgeren tillige underrettes om den retsinstant, for hvilken afvisningen eller den manglende tilladelse kan indbringes, samt om fristen for en sådan indbringelse.

40. Når tilladelsen gives, skal den gives i generel form og offentliggøres. Dvs., at samtlige importerede levnedsmidler, som opfylder betingelserne for tilladelse, skal kunne drage fordel heraf.

C. AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

41. Kommissionen opfordrer medlemsstaterne til at gennemgå deres lovgivning og administrative praksis i

lyset af de principper, der er opregnet i denne meddelelse, og om nødvendigt bringe dem i overensstemmelse med disse principper.

42. Kommissionen gør opmærksom på, at Traktatens artikel 30 til 36, hvis indhold er præciseret i denne meddelelse, har direkte virkning og er umiddelbart anvendelige i medlemsstaternes retsorden. Dette indebærer navnlig, at enhver ret inden for sit kompetenceområde er forpligtet til fuldt og helt at anvende disse bestemmelser, således som de er blevet fortolket af Domstolen, og at beskytte de rettigheder, som disse bestemmelser giver enkeltpersoner, ved at undlade at anvende enhver national bestemmelse, som eventuelt er i modstrid hermed, uanset om denne er ældre end Traktaten eller udstedt efter dennes ikrafttræden.

D. HENVISNINGER

Meddelelser fra Kommissionen

- »Cassis de Dijon« (EFT nr. C 256 af 30. 10. 1980, s. 2)
- »Hvidbog om gennemførelsen af det indre marked« (KOM(85) 310 endelig udg.)
- »Gennemførelse af det interne marked: EF-levnedsmiddellovgivningen« (KOM(85) 603 endelig udg.)
- »Perspektiver for den fælles landbrugspolitik« (KOM(85) 333 endelig udg.)
- »landdistrikternes fremtid« (KOM(88) 501 endelig udg.)

Rådsdirektiver

- Rådets direktiv 75/106/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om færdigpakning af visse væsker i bestemte volumenstørrelser (EFT nr. L 42 af 15. 2. 1975, s. 1)
- Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger (EFT nr. L 46 af 21. 2. 1976, s. 1)
- Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsenteringsområder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler (EFT nr. L 33 af 18. 2. 1979, s. 1)
- Rådets direktiv 80/232/EØF af 15. januar 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning vedrørende værdiskalaer for tilladte nominelle mængder og nominelle rumfang for disse færdigpakkede varer (EFT nr. L 51 af 25. 2. 1980, s. 1)

- Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8)
- Rådets direktiv 85/339/EØF af 27. juni 1985 om emballager for flydende levnedsmidler (EFT nr. L 176 af 6. 7. 1985, s. 18)
- Rådets direktiv 88/182/EØF af 22. marts 1988 om ændring af direktiv 83/189/EØF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT nr. L 81 af 26. 3. 1988, s. 75)
- Rådets direktiv 89/107/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om tilsætningsstoffer, som må anvendes i levnedsmidler (EFT nr. L 40 af 11. 2. 1989, s. 27).

Domstolens domme

- Dom af 20. februar 1975 i sag 12/74 — »Sekt« (EF-Domstolens Sml., 1975, s. 181)
- Dom af 20. februar 1979 i sag 120/79 — »Cassis de Dijon« (EF-Domstolens Sml., 1979, s. 649)
- Dom af 26. juni 1980 i sag 788/79 — »Gilli« (EF-Domstolens Sml., 1980, s. 2071)
- Dom af 16. december 1980 i sag 27/80 — »Fletje« (EF-Domstolens Sml., 1980, s. 3839)
- Dom af 9. december 1981 i sag 193/80 — »Eddike« (EF-Domstolens Sml., 1981, s. 3019)
- Dom af 17. december 1981 i sag 272/80 — »Biologiske produkter« (EF-Domstolens Sml., 1981, s. 3277)
- Dom af 10. november 1982 i sag 261/81 — »Rau« (EF-Domstolens Sml., 1982, s. 3961)
- Dom af 17. marts 1983 i sag 94/82 — »De Kikvorsch« (EF-Domstolens Sml., 1983, s. 947)
- Dom af 14. juli 1983 i sag 174/82 — »Sandoz« (EF-Domstolens Sml., 1983, s. 2445)
- Dom af 13. marts 1984 i sag 16/83 — »Pranti« (EF-Domstolens Sml., 1984, s. 1299)
- Dom af 6. juni 1984 i sag 97/83 — »Melkunie« (EF-Domstolens Sml., 1984, s. 2367)
- Dom af 19. september 1984 i sag 94/83 — »Heijn« (EF-Domstolens Sml., 1984, s. 3263)
- Dom af 26. november 1985 i sag 182/84 — »Miro« (EF-Domstolens Sml., 1985, s. 3731)
- Dom af 10. december 1985 i sag 247/84 — »Motte« (EF-Domstolens Sml., 1985, s. 3887)
- Dom af 13. marts 1986 i sag 54/85 — »Mirepoix« (EF-Domstolens Sml., 1986, s. 1074)
- Dom af 6. maj 1986 i sag 304/84 — »Müller« (EF-Domstolens Sml., 1986, s. 1521)
- Dom af 4. december 1986 i sag 178/85 — »Pétillant de raisin« (EF-Domstolens Sml., 1986, s. 3894)
- Dom af 12. marts 1987 i sag 176/84 og 178/84 — »Øl« (EF-Domstolens Sml. 1987, s. 1213 og 1227)
- Dom af 23. februar 1988 i sag 216/84 — »Mælkesurrogater« (endnu ikke offentliggjort)
- Domme af 14. juli 1988 i sag 407/85 og 90/86 — »Dej« (endnu ikke offentliggjort)
- Dom af 14. juli 1988 i sag 298/87 — »Smanor« (endnu ikke offentliggjort)
- Dom af 20. september 1988 i sag 302/86 — »Returemballage for drikkevarer« (endnu ikke offentliggjort)
- Dom af 22. september 1988 i sag 286/86 — »Deserbais« (endnu ikke offentliggjort)
- Dom af 2. februar 1989 i sag 274/87 — »Kødprodukter« (endnu ikke offentliggjort)
- Dom af 11. maj 1989 i sag 78/86 — »Mælkesurrogater« (endnu ikke offentliggjort).

Europæisk økonomisk firmagruppe

(89/C 271/04)

Bekendtgørelse offentliggjort i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2137/85 af 25. juli 1985 ⁽¹⁾

Grundlæggelse

1. Firmagruppens navn: Eurojurist.
2. Firmagruppens registreringsdato:
3. Firmagruppens registreringssted:
Medlemsstat: FR.
Adresse: Paris.

4. Firmagruppens registreringsnummer: C 351 272 109.

5. Offentliggørelse(r):

Den fulde titel på den publikation, hvori offentliggørelsen har fundet sted:

Bulletin Officiel des Annonces Civiles et Commerciales
n° 181 A.

Udgiverens navn og adresse:

Publikationsdato: 21. 9. 1989.

⁽¹⁾ EFT nr. L 199 af 31. 7. 1985, s. 1.

BERIGTIGELSER

Berigtigelse af meddelelse vedrørende Kommissionens forordning (EØF) nr. 1751/84 af 13. juni 1984 om fastsættelse af gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 3599/82 om ordningen vedrørende midlertidig indførsel

(De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. C 167 af 3. juli 1989)

(89/C 271/05)

Side 32, Portugal, kolonne »Bemærkninger«, sidste tre linjer:

i stedet for: »— kunstværker, samlerobjekter og antikviteter, der er over 100 år gamle, for hvilke tilladelsen til midlertidig indførsel gives af tolddirektørerne.«

læses: »— kunstværker, samlerobjekter og antikviteter, der er over 100 år gamle,
for hvilke tilladelsen til midlertidig indførsel gives af tolddirektørerne.«
